

og navnlig den mindre Sejlskibsflaade have i de senere Aar haft vanskelige Fragtvilkaar. Disse ville blive endnu vanskeligere, hvis den projekterede Bro kommer til at lægge betydelige Hindringer i Vejen. Det gælder dem, der komme Øst fra og skulle Vester ud, og dernæst dem, der komme fra Vest og skulle til Østersøen. Skulle de gaa længere Syd paa for at komme forbi, vil det i mange Tilfælde betyde forøgede Vanskeligheder for dem med Hensyn til Befragtningsforholdene.

Et Bevis paa, i hvor høj Grad Skibsførerne mene, at denne Bro vil lægge Skibsfarten Hindringer i Vejen, vil findes i et Referat af en Generalforsamling, som Dansk Sejlskibs- og Rederiforenings Afdeling for mindre Skibe holdt i Fjor. Da var Spørgsmaalet om Masnedøbroen til en langvarig Debat, som Dirigenten sluttede med at udtale: „Den projekterede Bro er for os næsten en Landesorg. Desværre have vi ingen søfartskyndig paa Rigsdagen, der kan tale vor Sag og varetage Sejlskibsinteresserne, derfor vil ingen der forstaa det triste for os ved denne Bro“. Der er imidlertid i Lovforslaget foreslaaet, at de uforsætlige Havarier, der opstaa for de mindre Sejlskibe ved, at de løbe ned paa Broen, skulle erstattes af Statsmyndighederne. Der er talt her i Salen for, at denne Bestemmelse burde udgaa. Jeg vil paa det bestemteste hævde, at denne Bestemmelse bør blive staaende i Loven, thi hvis man tager den bort, vil det betyde, at Assuranceforholdene ville blive endnu vanskeligere, end de ere for den mindre Sejlskibsflaade her i Landet. Det kan ikke benægtes, at nu er Farvandet et aabent Farvand, og at det er ved Statens Foranstaltning, der lægges Hindringer i Vejen for Skibstrafikken. Derfor paahviler det ogsaa Staten at paatage sig de Udgifter, der paaføres den mindre Sejlskibstrafik ved denne Bros Bygning.

Endelig finder jeg Anledning til at gøre et Par Bemærkninger angaaende selve Arbejdet. Det er jo et nationalt Foretagende, der her er Tale om, i Ordets videste Forstand, nationalt paa den Maade, at vi bygge Broen for at imødegaa Konkurrencen fra et andet Land, men ogsaa nationalt paa den Maade, at det er Staten, der lader det udføre. Jeg vil derfor paa det bestemte kræve for at kunne stemme for Loven, at det Arbejde, der her er Tale om, bliver udført her i Landet, for saa vidt Landets Arbejdere ere i Stand til at udføre det. Sagen har været meget omtalt allerede for flere Maaneder

tilbage, og der er yttret Tvivl om, hvorvidt Sagen var saaledes tilrettelagt, at dansk Industri, dansk Arbejde i det hele taget kunde tage Konkurrencen op med Udsigt til Held overfor Udlandet. Saaledes som Sagen nu er oplyst, skønnes det, at der er Grund til at tro, at Arbejdet i alt væsentligt vil blive udført her i Landet. Det oplyses i Bemærkningerne, at to store indenlandske Firmaer i Forbindelse med et tysk Firma have paataget sig at udføre Arbejdet, dog paa den Maade, at det Arbejde, der ikke med Rimelighed kan udføres her i Landet, skal udføres af det tyske Firma.

Dertil er intet at sige, men jeg har i de senere Aar gentagne Gange haft Lejlighed til at erfare, hvor lidet Hensyn der fra Administrationens Side, fra Ingeniørernes Side, fra Arkitekternes Side tages lige overfor dansk Arbejde. Jeg har haft Lejlighed til at se, at Statens Arbejde er blevet udført paa en saadan Maade, at danske Arbejdere virkelig ere blevne forbigaaede, uden at det kan siges, at Staten har haft nogen Interesse deri. Det bør forhindres ved dette Arbejde. Det er ikke tilstrækkeligt, at det er en Forudsætning, at Arbejdet skal udføres af Danske, der bør skabes virkelig Garanti for, at de paagældende danske Firmaer ikke lade saa væsentlige Dele af Arbejdet gaa til Udlandet, at det vil komme de danske Arbejdere til Skade. Jeg har saa meget mere Grund til at omtale dette, som derovre paa den Ø, hvoraf jeg repræsenterer en Del, findes en betydelig dansk Industri, dansk i den Forstand, at vi have alle Raamaterialier selv, og at alle Arbejdere, der skulle udføre Arbejdet, ere danske Arbejdere. Denne bornholmske Stenindustri har i de senere Aar haft meget vanskelige Kaar at arbejde under, og jeg har set, at flere af Statens Bygninger ere blevne forsynede med Granitarbejde fra Udlandet, uagtet jeg maa antage, at det virkelig var en Forudsætning ved Bevillingernes Givelse til disse Bygninger, at det skulde være dansk Arbejde. Der findes udmærket Materiale derovre, der findes en god Arbejdstab til at udføre Arbejdet, og der er tilstrækkelig Arbejdsplads til, at betydelige Arbejder kunne udføres der.

Arbejdspladsen ligger imidlertid langt borte fra Leveringsstedet. Dertil kommer, at der her i København er en hel Række Stenagenter, der optræde som Mellemmænd mellem Hovedentreprenørerne og Stenværkerne, og disse Stenagenter paatage sig som Regel altid Arbejdet og have